

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-320/18-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Virtus projekt d.o.o. Zagreb, Horvatnica 30. [redacted] kojeg zastupa opunomoćenik [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1 i Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi inspekcijskog nadzor, odlučujući o žalbi tuženika i zainteresirane osobe Hrvatski telekom d.d. izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-2292/15-12 od 14. studenog 2017., na sjednici vijeća održanoj 3. srpnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se presuda Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-2292/15-12 od 14. studenog 2017. i sudi:

II. Usvaja se tužbeni zahtjev i poništava rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-07/15-01/30, urbroj: 376-04/AM-15-3(DM) od 25. svibnja 2015. te predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.

III. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Upravnog suda Zagrebu poslovni broj: UsI-2292/15-12 od 14. studenog 2017. usvojen je tužbeni zahtjev te poništeno rješenje tuženika klasa: UP/I-344-07/15-01/30, urbroj: 376-04/AM-15-3(DM) od 25. svibnja 2015. (točka I. izreke) te je naloženo trgovačkom društvu HT d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: [redacted] da u roku od 15 dana tužitelju isplati naknadu za nepravovremen prijenos broja u iznosu od 268.800,00 kn sa zateznom kamatom od 16. siječnja 2015. do naplate po stopi koja se za razdoblje od 16. siječnja 2015. do 1. kolovoza 2015. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do naplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena (točka II. izreke). Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora (točka III. izreke).

Navedenim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev korisnika Virtus projekt d.o.o. za isplatom naknade za nepravovremeni prijenos brojeva.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik i zainteresirana osoba Hrvatski telekom d.d.

Tuženik spori pobijanu presudu zbog svih zakonom dopuštenih razloga radi kojih se prvostupanjska presuda može pobijati. U nastavku iznosi argumentaciju za pojedine žalbene razloge. U odnosu na pogrešno utvrđeno činjenično stanje podsjeća da je osporavanim rješenjem odbijen zahtjev za isplatom naknade za nepravovremeni prijenos broja zbog činjenice da je među suprotnim stranama nastao spor zbog obveze plaćanja naknade radi prijevremenog raskida ugovora kao i izmjene ponude asortimana HT-a radi čega HT d.d. više nije mogao isporučiti ugovorenu uslugu. Ističe da je netočna konstatacija da je dugotrajnost spora prouzročio HT d.d. Naime, točno je da je HT d.d. prouzročio spor, ali duljina trajanja postupka rješavanja spora nikada ne ovisi samo o postupanju jedne strane s obzirom da se radi o dvostranom odnosu. U ovom slučaju na dugotrajnost trajanja spora utjecalo je postupanje treće strane, odnosno operatora VIPnet d.o.o., dakle, na duljinu trajanja rješavanja spora utjecalo je postupanje triju strana, a što je razlog zašto je smatrao da se u ovom slučaju ne može primijeniti odredba članka 23. Pravilnika o prenosivosti broja. Nadalje ističe da nije jasno na temelju čega sud nalazi da je postupak trebao biti okončan do 14. srpnja 2014. pa smatra da je posljedično sud naložio isplatu naknade koja je obračunata za pogrešno razdoblje jer su brojevi trebali biti preneseni 18. srpnja 2014. U odnosu na pogrešnu primjenu materijalnog prava ističe da smatra da je sud donio presudu temeljem pogrešne primjene članka 23. Pravilnika o prenosivosti broja jer se u konkretnom slučaju ne može primijeniti ta odredba s obzirom da je do dugotrajnosti postupka prijenosa broja dovelo rješavanje nastalog spora između HT d.d. i tužitelja. Nadalje pojašnjava da naknada za nepravovremeni prijenos broja ima svoj temelj u važećem pravu EU (članak 30. stavak 4. Direktive o univerzalnoj usluzi broj 2002/22/EZ, izmijenjena i dopunjena Direktivom 2009/136/EZ) te sukladno načelu razmjernosti javni interes koji se štiti ovom mjerom jest olakšavanje promjene operatora, čime se postiže dinamično tržišno natjecanje. Naknada za nepravovremeni prijenos broja mora predstavljati iznos koji je u razumnom odnosu sa štetom koju je podnositelj zahtjeva za prijenos broja mogao pretrpjeti zbog zakašnjelog ili neželjenog prijenosa broja No, nije cilj navedene odredbe da podnositelj dobije naknadu koja daleko premašuje svaki razumni iznos koji bi se mogao povezati s poteškoćama vezanim uz prijenos broja. Smatra da pobijana presuda priznaje postojanje prava koje je duboko suprotno smislu, cilju i svrsi propisa na kojem se određeno pravo zasniva. Predlaže žalbu uvažiti i pobijanu presudu poništiti te da ovaj sud riješi stvar na način da odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba Hrvatski telekom d.d. zastupana po opunomoćeniku [] (priložena generalna punomoć za zastupanje broj PL1-17073/2003 od 26. kolovoza 2003.) podnosi žalbu protiv točke I. i II. izreke pobijane presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede pravila sudskog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ističe da je sud propustio utvrditi opravdanost razloga odbijanja zahtjeva za prijenos, te izvršiti uvid u konkretne podatke unesene u Centralnu administrativnu bazu podataka (CABP), a što je imalo za posljedicu da je naložena isplata naknade obračunate za pogrešno razdoblje. Ističe da je nakon što je odbijen prvi zahtjev za prijenos broja te nakon što mu se tužitelj javio s problemima koji su nastali zbog dužnosti plaćanja naknade za prijevremeni raskid ugovora s VIPnet d.o.o. u dobroj vjeri razgovarao s tužiteljem te pokušao iznaći rješenje problema iako tužitelj sam snosi odgovornost za gubitak prava na raskid ugovora s Vipnet d.o.o. bez plaćanja naknade jer mu je rok isticao 10. srpnja 2014. a on je po vlastitom

priznanju naveo da je pristao na aktivaciju do 18. srpnja 2014. U međuvremenu je došlo do promijenjenih okolnosti u vidu izmjene ponude asortimana usluga HT-a d.d. koji više nisu bili istovjetni uvjetima iz srpnja 2014. ako da u svojim sustavima više nije imao tarife i mobilne uređaje koji su ugovoreni, ali u dobroj vjeri pristaje ispuniti zahtjev korisnika i nabavlja mobilne uređaje mimo svojih standardnih ponuda. Smatra da je sud propustio utvrditi važne činjenice i okolnosti da je tužitelj nakon podnošenja zahtjeva za prijenos brojeva pregovarao s Vipnet d.o.o. oko iznosa naknade za prijevremeni raskid ugovora i tražio od davatelja broja (Hrvatskog Telekomu d.d.) da zaustavi prijenos brojeva, kao i da je tužitelj u ljetnim mjesecima zbog korištenja godišnjih odmora a i kasnije u rujnu bio neaktivan u pogledu realizacije zahtjeva. Stoga smatra da je pogrešno zaključiti da bi se radilo o navodno nepravovremenom prijenosu broja iz razloga koji bi se mogao pripisivati Hrvatskom telekomu d.d. U odnosu na bitne povrede pravila sudskog postupka ističe da sud presudu donosi prema slobodnom uvjerenju te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, no propušta jasno obrazložiti svoje zaključke o tome da bi se pogreške (navodno) dogodile na strani HT-a d.d. pa presuda ima nedostatke zbog kojih se ne može ispitati jer su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni odnosno proturječni. Ističe da sud nije utvrđivao činjenicu je li VIPnet d.o.o. opravdano odbio dva puta zahtjev za prijenos brojeva, niti je ta činjenica nedvojbeno ranije bila utvrđena u upravnom postupku sud je paušalno bez da je razmotrio sva činjenična pitanja olako prihvatio stav da su se pogreške dogodile na strani HT-a d.d. Navodi da polazeći od pogrešnog stava da je zbog (navodno) dugotrajnog rješavanja spora između korisnika i operatora došlo time i do nepravovremenog prijenosa broja sud je propustio utvrditi relevantne činjenice slijedom čega je očito došlo i do bitne povrede pravila sudskog postupka. Ističe da tužitelj nije niti tražio da sud odredi naknadu nego je tražio da se poništi rješenje tuženika pa je prekoračio svoje ovlaštenje te da tužitelju ne pripada zakonska zatezna kamata jer se ne radi o obvezno pravnom zahtjevu da bi se ista mogla odrediti temeljem članka 29. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima. U odnosu na pogrešnu primjenu materijalnog prava ističe da se Pravilnikom o prenosivosti broja propisuju razlozi zbog kojih se može odgoditi prijenos broja, kao i razlozi za odbijanje prijenosa broja ali nigdje se ne spominje sintagma „pokušaj prijenosa“. U konkretnom slučaju do činjenice nepravovremenosti prijenosa broja nikada nije došlo te ističe da se nije radilo o kako se u presudi navodi „dva pokušaja prijenosa brojeva“ niti je uopće po odredbama Pravilnika o prenosivosti broja došlo do „nepravovremenog“ prijenosa brojeva. Čak i pod pretpostavkom da tužitelj nije mijenjao svoj inicijalni zahtjev nije dokazao da bi sami prijenos brojeva bio nepravovremen. Smatra da je ispravno tumačenje tuženika kako je smisao instituta isplate naknade za nepravovremeni prijenos broja zapravo poticanje tržišnog natjecanja između operatora pa se odredba članka 23. Pravilnika o prenosivosti brojeva uopće ne može primijeniti u predmetnoj stvari. Smatra da sud pogrešno tumači članka 23. Pravilnika o prenosivosti broja čime grubo vrijeđa i zakonsko načelo razmjernosti kao jednog od osnovnih načela koje se ima primijeniti u postupku (članka 6. Zakona o općem upravnom postupku). Ukazuje i na važeće pravo EU (članak 30. stavak 4. Direktive o univerzalnoj usluzi broj 2002/22/EZ, izmijenjena i dopunjena Direktivom 2009/136/EZ). Na kraju ističe da čak i kad bi se utvrdilo u postupku da je došlo do odgovornosti operatora za nepravovremeni prijenos broja tada bi u konkretnom slučaju u primjeni bio Pravilnik o prenosivosti broja (Narodne novine broj 24/15) jer je pobijano rješenje doneseno 25. svibnja 2015. kada je već stupio na snagu taj Pravilnik. Predlaže žalbu uvažiti i pobijanu presudu poništiti te presudom riješiti stvar na način da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba VIPnet d.o.o. u odgovoru na žalbu ističe da prihvata žalbene navode tuženika te da se ne protiv žalbenim navodima zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d. te predlaže poništenje presude i odbijanje tužbenog zahtjeva.

Tužitelj u odgovoru na žalbu u odnosu na žalbu tuženika u bitnome ističe da je sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da sve kasnije okolnosti koje su nastupile idu na teret Hrvatskog Telekoma d.d. i da je isti odgovoran za kašnjenje. Ističe da je tuženik bio dužan primijeniti Pravilnik o prenosivosti broja i druge popise prema njihovom sadržaju jer je to jedini način da se osigura pravna sigurnost i zakonitost. U pogledu vremena okončanja postupka prijenosa broja koji sud smatra da je morao biti okončan do 14. srpnja 2014. sud je pravilno utvrdio činjenično stanje jer je zahtjev za prijenos broja predao 9. srpnja 2014. a prema članku 15. stavak 1. Pravilnika postupak prijenosa brojeva nije smio trajati duže od tri radna dana. U odnosu na žalbu zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d. ističe da navedena zainteresirana osoba neosnovano smatra da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje u pogledu trajanja postupka prijenosa broja jer su sve činjenice nesporno utvrđene od strane inspektora elektroničkih komunikacija koji je tražio i dobio očitovanje zainteresirane osobe i koji je imao uvid u podatke o unesenom zahtjevu u CABP. Ističe da ostali navodi žalbe nisu pravno relevantni niti utječu na zakonitost sudske odluke. U vezi s navodima Hrvatskog Telekoma d.d. u žalbi kojima ukazuje na dokaze koje je trebalo provesti te na činjenice koje sud nije pravilno utvrdio, ističe da navedena zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu, niti je punomoćnik pristupio ma ročište čime je propustio priliku da tijekom postupka iznese svoje navode i predloži dokaze. Ističe i da je žalba podnesena od neovlaštene osobe jer nije priložena punomoć. Predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalbe su osnovane.

Ispitujući presudu prvostupanjskog suda i postupak koji joj je prethodio u granicama propisanim člankom 73. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, („Narodne novine“ broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; dalje: ZUS), ovaj sud je utvrdio da je u prvostupanjskom upravnom sporu pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Neosnovan je žalbeni navod zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d. o prekoračenju ovlasti suda time što je sukladno odredbi članka 58. stavaka 1. ZUS-a, pored toga što je nakon usvajanja žalbe i poništenja pobijanog rješenja, tuženiku naložio plaćanje naknade za nepravovremen prijenos broja. Naime, iako sud odlučuje u granicama tužbenog zahtjeva, ali nije vezan razlozima tužbe (članak 31. stavak 1. ZUS-a) nameće mu se obveza odlučivanja o upravnoj stvari (članak 58. stavak 1. ZUS-a u sporu pune jurisdikcije) pa tužitelj uz zahtjev za poništavanje pojedinačne odluke ne mora zahtijevati i donošenje odluke o pravu jer u svakom konkretnom slučaju ovisno o raspoloživim podacima spisa (prirodi spora) upravni sud ocjenjuje mogućnost zamjene poništenog upravnog akta sudske presudom. Žalbeni sud primarno odlučuje o osnovanosti pravnog lijeka, međutim kroz to i o meritumu spora, kao što je to učinio i u konkretnom slučaju i time nije počinio bitnu povredu pravila sudske postupka koja bi utjecala na donošenje zakonite i pravilne presude (članak 66. stavak 2. ZUS-a).

Prema stanju spisa proizlazi da je prvostupanjski upravni sud pobijanu presudu donio na temelju odredbe članka 23. stavak 1. Pravilnika o prenosivosti broja (Narodne novine broj 100/12, dalje: Pravilnik/12) nalazeći na temelju utvrđenog činjeničnog stanja da, suprotno stajalištu tuženika, tužitelj ima pravo na naknadu za slučaj nepravovremenog prijenosa brojeve u razdoblju od 15. srpnja 2014. do 2. prosinca 2014. jer se radi o razdoblju kašnjenja u prijenosu brojeva za koje je odgovorna zainteresirana osoba Hrvatski Telekom d.d. i to za

140 dana, odnosno 3360 sati za koje tužitelju temeljem navedene odredbe Pravilnika pripada naknada u iznosu od 33.600,00 kn po broju, odnosno ukupno 268.800,00 kn za osam brojeva sa zateznim kamatama.

Naime, tuženik smatra da je prijenos brojeva izvršen nekoliko mjeseci nakon predviđenog datuma prijenosa zbog rješavanja nastalih sporova te da se stoga ne može primijeniti članak 23. stavak 1. navedenog Pravilnika/12 koji određuje naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja. Naime, ističe da je institut prijenosa broja zamišljen kao sredstvo poticanja tržišnog natjecanja između operatora, na način da korisnicima omogućiti zadržavanje broja, a kako je obračunska jedinica sat (10 kuna za svaki sat nepravovremenog prijenosa broja) navedeni Pravilnik nije primjenjiv u slučaju kada do nepravovremenog prijenosa dođe zbog rješavanja spora između korisnika i operatora.

Uvodnim odredbama Direktive 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća o univerzalnim uslugama i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama od 7. ožujka 2012. (izmijenjena i dopunjena Direktivom 2009/136/EZ) izraženo je da je prenosivost broja ključni čimbenik koji olakšava izbor potrošača kao i djelotvorno tržišno natjecanje u tržišnom telekomunikacijskom okružju.

Iz stanja spisa (navoda tužbe), a i iz obrazloženja pobijane presude, proizlazi da je tužitelj 9. srpnja 2014. podnio zahtjev Hrvatskom Telekomu d.d. za prijenos osam brojeva u pokretnoj elektroničkoj komunikacijskoj mreži pri čemu u zahtjevu nisu bile popunjene rubrike datuma željenog prijenosa (članak 20. stavak 1. Pravilnika) i vremenskog (satnog) okvira prijenosa (članak 20. stavak 1. i članka 22. Pravilnika). U tehničkoj provedbi prijenosa broja 16. srpnja 2014. djelatnik prodajnog predstavnika Hrvatskog Telekoma d.d. je pogrešno unio broj u Centralnu administrativnu bazu podataka (CABP) zbog čega VIPnet d.o.o. nije mogao postupiti po zahtjevu te je opravdano odbio zahtjev. Ova je pogreška dovela do niza okolnosti (dugotrajnog razgovora i pregovora radi izmjene u ponudi usluga i proizvoda Hrvatskog Telekoma d.d. i naknade za prijevremeni raskid ugovora sa VIPnet-om d.o.o.) zbog kojih je došlo do reaktiviranja zahtjeva za prijenos brojeva 13. listopada 2014., ali je ponovno došlo do greške za koju je odgovoran Hrvatski Telekom d.d. (ponovno unesen krivi broj u CABP) tako da je prijenos brojeva obavljen tek 11. prosinca 2014.

Prvostupanjski upravni sud utvrđuje da sukladno odredbi članka 15. stavak 1. Pravilnika/12 cjelokupni postupak prijenosa brojeva nije smio trajati dulje od tri radna dana (tužitelj nije u zahtjevu naveo željeni datum prijenosa brojeva koji je duži od tri radna dana), odnosno s obzirom da je zahtjev za prijenos brojeva podnesen 9. srpnja 2014. (srijeda) Hrvatski Telekom d.d. ga je mogao i trebao unijeti u CABP taj isti dan kako bi VIPnet d.o.o. mogao pristupiti njegovoj obradi, dakle, postupak je trebao biti završen najkasnije u ponedjeljak 14. srpnja 2014. Stoga je i pravo na naknadu utvrđeno od 15. srpnja 2014.

Prema ocjeni ovoga suda nije sporno da je dugotrajnost prijenosa brojeva po zahtjevu tužitelja od 9. srpnja 2014. zbog rješavanja nastalih sporova između korisnika i operatora posljedica pogreške zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d., odnosno pogrešnog unosa podataka u CABP (i to čak dva puta) te inicijalno sporog rješavanja po tužiteljevom zahtjevu jer je protivno odredbi članka 15. Pravilnika prvi puta zahtjev i podatke u CABP unio tek 16. srpnja 2014., iako je to trebao učiniti do 14. srpnja 2014. Naime, da nije došlo do navedenih propusta zainteresirane osobe posljedično ne bi nastao niti spor odnosno kasnije okolnosti (pitanje naknade za prijevremeni raskid ugovora sa VIPnet-om d.o.o. te nastale izmjene u ponudi usluga i proizvoda Hrvatskog Telekoma d.d.) zbog kojih je došlo do potrebnih razgovora i pregovora (tužiteljeva inzistiranja na postupanju po zahtjevu i plaćanje naknade za prijevremeni raskid ugovora sa VIPnet-om d.o.o. i udovoljenje tom zahtjevu ali

tek 11. prosinca 2014.). Stoga proizlazi da je pravilan zaključak prvostupanjskog upravnog suda da je zainteresirana osoba Hrvatski Telekom d.d. obveznik plaćanja naknade za nepravovremeni prijenos brojeva od 15. srpnja 2014.

Naime, podnositelj zahtjeva za prijenos broja ima legitimna očekivanja da će se njegov broj prenijeti primatelju broja u propisanom roku, ukoliko su za to ispunjeni zakonski uvjeti. Smisao je navedene naknade obešteti korisnika i sankcionirati operatora koji kasne sa poduzimanjem svih propisanih radnji i procedura koje su neophodne da bi korisnik promijenio operatora i uz to zadržao postojeći telefonski broj, dakle, olakšati i ubrzati postupak promjene operatora (članak 30. stavak 4. Direktive o univerzalnoj usluzi broj 2002/22/EZ, izmijenjena i dopunjena Direktivom broj 2009/136/EZ). No, pritom je pravilan zaključak prvostupanjskog upravnog suda da niti tuženik niti sud nisu ovlašteni preispitivati pravednost pojedinih relevantnih odredbi materijalnog prava kroz prizmu visine naknade koju treba isplatiti operator koji je odgovoran za nepravovremeni prijenos brojeva.

Međutim, pobijano rješenje je doneseno 25. svibnja 2015., kada je na snazi bio Pravilnik o prenosivosti broja ("Narodne novine" broj 24/15.; dalje Pravilnik/15). U odredbi članka 26. isti propisuje da stupanjem na snagu ovog Pravilnika prestaje vrijediti Pravilnik/12, a ovaj Pravilnik stupa na snagu 1. svibnja 2015. (članak 27.).

Prema već izraženoj sudskoj praksi (Usž-3147/17-14 od 30 studenog 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu Pravilnika/15, bez obzira na to što ona ne sadrži formulaciju da će se ranije započeti postupci dovršiti prema odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku treba primijeniti odredbe Pravilnika/15. Naime, prijelazna odredba određuje da se od njegova stupanja na snagu primjenjuje novi Pravilnik, odnosno u prijelaznim i završnim odredbama navedenog Pravilnika nije propisano da će se na zahtjeve podnesene prije stupanja na snagu navedenog novog Pravilnika primjenjivati odredbe ranije važećeg Pravilnika. Ona ne utječe na materijalno-pravno dovršenu situaciju, jer žalitelj nije stekao pravo na naknadu prema odredbama Pravilnika/12, dakle, ne radi se o stečenom pravu prije stupanja na snagu novog Pravilnika (prije nego što je je on zamijenjen novim Pravilnikom) jer se takva prava utvrđuje tek donošenjem rješenja o priznavanju prava (konkretno na naknadu), a ne samim podnošenjem zahtjeva. Stoga je, suprotno onome što utvrđuje prvostupanjski upravni sud, u ovom predmetu valjalo primijeniti Pravilnik/15 i pravo na naknadu utvrditi u opsegu (visini) koji određuje taj Pravilnik.

Stoga proizlazi osnovanim navod zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d. u odgovoru na žalbu da je trebalo imati u vidu ograničenja predviđena u članku 23. stavak 1. Pravilnika/15, prema kojem podnositelj zahtjeva za prijenos broja ima pravo, u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, na naknadu u iznosu od 10 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja, za jedan broj te da se iznos naknade obračunava za najviše petnaest (15) dana nepravovremenog prijenosa broja, a iznos naknade u slučaju nepravovremenog prijenosa za više brojeva na jednom zahtjevu za prijenos broja može biti najviše deseterostruko veći od maksimalnog iznosa naknade za nepravovremeni prijenos jednog broja. Time je ujedno samim Pravilnikom za iznos visine naknade određen (preciziran) maksimalni broj dana nepravovremenog prijenosa za jedan broj odnosno najviši mogući iznos naknade u slučaju nepravovremenog prijenosa više brojeva pa je izbjegnuta svaka potreba tumačenja koji bi iznos naknade zadovoljavao načelo razmjernosti na koji se ukazuje žalbenim navodima.

S obzirom na navedeno ovaj sud nalazi da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski upravni sud pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava radi čega je valjalo temeljem odrede člana 74. stavak 2. ZUS-a uvažiti žalbene navode tuženika i zainteresirane osobe, poništiti prvostupanjsku presudu i rješenje tuženika i predmet

vratiti na ponovni postupak u kojem će tuženik u skladu sa naprijed navedenim stajalištima utvrditi tužitelju pravo na naknadu sukladno odredbi članka 23. stavak 1. Pravilnika/15 i na temelju utvrđenih činjenica donijeti novo na zakonu utemeljeno rješenje.

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14).

U Zagrebu 3. srpnja 2019.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

Tanja Nemčić

